

Ks. Tadeusz SYCZEWSKI

TABERNAKULUM MIEJSCEM PRZECHOWYWANIA NAJŚWIĘTSZEJ EUCHARYSTII

Treść: 1. Geneza tabernakulum. 2. Tabernakulum w obowiązującym prawodawstwie Kościoła łacińskiego. 3. Obrzęd błogosławieństwa nowego tabernakulum.

Słowa kluczowe: tabernakulum, Najświętszy Sakrament, Eucharystia, obrzęd błogosławieństwa, adoracja, modlitwa.

Keywords: Tabernacle, Blessed Sacrament, Eucharist, Rite of benediction, adoration, prayer.

Godnym miejscem przechowywania Najświętszej Eucharystii jest tabernakulum. Według przepisów prawa kościelnego ma się ono szczególnie wyróżniać swoim kształtem. Biorąc pod uwagę przestrzenny układ kościoła bądź kaplicy, tabernakulum winno być umieszczone w tej części świątyni, która sprzyja modlitwie, wyciszeniu, skupieniu, by w ten sposób można było adorować Jezusa Chrystusa ukrytego w Najświętszym Sakramencie. W niniejszym artykule zostaną przedstawione trzy zagadnienia związane z miejscem przechowywania Najświętszej Eucharystii: geneza tabernakulum, tabernakulum w obowiązującym prawodawstwie Kościoła łacińskiego oraz struktura i znaczenie obrzędu błogosławieństwa nowego tabernakulum.

1. Geneza tabernakulum

Tabernakulum (łac. *tabernaculum*) – domek, chata, namiot, baldachim, mieszkanie, miejsce najświętsze, świątynia¹. W znaczeniu liturgicznym termin ten oznaczał rodzaj szafki w pokoju modlitewnym lub „spizarni”², bądź skrzynki służącej do przechowywania naczyń (cyborium, puszeki, monstrancji) z Najświętszym Sakramentem³.

Pierwotnie tabernakulum było przeznaczone do godnego przechowywania Eucharystii, by poza Mszą św. można ją było zanieść chorym i nieobecny w kościele. W historii Kościoła Najświętszy Sakrament dla chorych przechowywano w

---

¹ M. NOWODWORSKI, "Tabernakulum", *Encyklopedia Kościelna*, t. XXVIII, Warszawa 1905, 140.

² B. NADOLSKI, "Tabernakulum", w: *Leksykon liturgii*, Poznań 2006, 1554.

³ Por. R. BERGER, *Piccolo Dizionario di Liturgia rito romano e rito ambrosiano*, Casale Monferrato 1990, 150.

różnych miejscach: nad ołtarzem (wiszące tabernakula, często w formie gołębi)⁴, w tzw. „domkach sakramentalnych”, we framugach w bocznych ścianach, w mieszkaniu kapłana.

Najświętszy Sakrament w ołtarzu przechowywano pod różnymi formami, które dopasowywano do wielkości i usytuowania ołtarza. W starożytności przechowywano Najświętszy Sakrament w ołtarzu, który stał w środku chóru – w cyborium, które było rodzajem namiotu czworobocznego, składającego się z czterech do sześciu słupków, przypominającego dzisiejszy baldachim. Przedstawiał on firmament niebieski i namiot Starego Testamentu, z drugiej zaś miał przypominać grób Chrystusa. W środku cyborium (namiotu) zwisało z sufitu święte naczynie, przedstawiające gołąbka, w którym było zamknięte naczynie ze złota czy kości słoniowej, mieszczące w sobie Najświętszy Sakrament. Od kiedy ołtarz umieszczono przy ścianie, od tam przechowywano Najświętszy Sakrament w tabernakulum w kształcie wieży usytuowanej na ołtarzu. Z tego powstało dzisiejsze tabernakulum⁵.

Domki, bądź chatki sakramentalne były znane w Niemczech od końca XIV aż do początku XVI w. Były to wieżyczki, umieszczane niedaleko wielkiego ołtarza, po stronie ewangelii. Bogato przystrajano je w różnego rodzaju ornamenty. Obok tych „domków” robiono w kościołach tzw. framugi w ścianach i tam przechowywano Najświętszy Sakrament. Wieżyczki i framugi zostały zniesione po Soborze Trydenckim⁶.

We Włoszech w XV wieku pojawiło się tabernakulum w formie *cyborium* i umieszczano je ołtarzem. W następnym okresie do takiego rozwiązania przychylił się także Sobór Trydencki, jak i *Rituale Romanum* z 1614 roku⁷.

Od XVI wieku w katedrach i kolegiatach umieszcza się Najświętszy Sakrament w bocznych kaplicach⁸.

Papież Benedykt XIV w 1764 r. wyraźnie nakazuje przechowywanie Najświętszego Sakramentu w tabernakulum na ołtarzu, jako *disciplina vigens*⁹. Dekret św. Kongregacji Obrzędów (21.08.1563 r.) zakazał przechowywania Najświętszego Sakramentu w innych miejscach niż tabernakulum w środku ołtarza (*omnino prohibet*)¹⁰.

Tabernakulum wykonywało się najczęściej z drewna, rzadko z kamienia lub kruszcu. Synody polskie (płocki - 1733 r., poznański - 1738 r., chełmiński – 1745 r., kijowski – 1762 r.) wyraźnie nakazują, aby tabernakula były tworzone według zasad sztuki artystycznej¹¹.

---

⁴ B. NADOLSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 1553.

⁵ M. NOWODWORSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 141.

⁶ *Tamże*.

⁷ B. NADOLSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 1558.

⁸ *Tamże*; por. *Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 roku, kan. 1269 p. 1; 1268 p. 2.*

⁹ M. NOWODWORSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 142.

¹⁰ *Tamże*.

¹¹ *Tamże*.

Święta Kongregacja Biskupów (26 X 1575 r.) nakazuje: *tabernaculum regulariter debet esse ligneum, extra deaureatum, intus vero aliquo panno vel serico decenter contectum*¹².

Akta mediolańskie stanowią, aby wewnątrz tabernakulum wyłożone było drewnem topolowym z tej racji, iż jest to drewno miękkie i mniej przyciąga wilgoci aniżeli drewno twardsze. Wielkość tabernakulum zależała od ołtarza, na którym miało być usytuowane, a forma od stylu ołtarza. Mogło być tak wielkie, iż posiadało dwa poziomy: niższy dla puszek, wyższy dla monstrancji. Częściej były jednak budowane tabernakula jednopoziomowe w celu przechowywania puszek. Tabernakulum takie musiało być głębokie. Monstrancję z Najświętszym Sakramentem stawiano na specjalnym tronie nad tabernakulum¹³.

Tabernakulum winno posiadać drzwiczki (1599) na tyle szerokie, żeby celebrans bez trudu mógł wyjąć z niego święte naczynie. Celem ich było zabezpieczenie Najświętszego Sakramentu przed świętokradztwem. Od wewnątrz miały być wyłożone płytą z kruszcu, a na zewnątrz zaopatrzone w sztaby żelazne albo metalowe. Tabernakulum było przymocowane do ołtarza. W drzwiczkach musiał być zamek, a do niego dwa klucze, które przechowywał kapłan. Synod gnieźnieński z 1643 roku stanowi: *Claves a tabernaculo in fide custodiaque sint parochi vel vicarii aut hebdomadarii, nec rectoribus scholae aut cantoribus, praesertim coniugatis committantur*¹⁴. Synod poznański z 1738 roku stanowi: *praecipit di stricte, ut claves a ciborio nemini tradantur, sed penes solos parochos seu forum vicarios perpetuo maneant, sive in sacristia in aliquo armariolo asserventur ita, ut a laicis nequa sit easdem claves habere*¹⁵. Synod warmiński z 1726 roku, powołując się na św. Karola Boromeusza, stanowi, iż kluczy do tabernakulum nie wolno było zostawiać pod opieką kleryka¹⁶.

Nie wolno było ich zostawiać w zakrystii pod karą suspensy (IV Sobór Laterański 1216). Zaniedbania były zagrożone grzechem ciężkim (pap. Innocenty XIII - 1724 r.)¹⁷. W Polsce zarządzenia IV Soboru Laterańskiego przyjęły się już w XIII wieku i znalazły swoje odbicie w Statutach synodu wrocławskiego w 1248 roku¹⁸.

Rytuał rzymski nakazywał, aby tabernakulum było ozdobione i wyłoczone; wewnątrz miało być pokryte jedwabiem, co oznaczało Boga żywego i pobożność wiernych¹⁹.

Z przodu zawieszano zasłonę zrobioną z tego samego materiału, przedzieloną na dwie części, którą potem kapłan przy otwieraniu drzwiczek rozsuwał. Zasłona

---

¹² *Tamże*.

¹³ *Tamże*.

¹⁴ *Tamże*, 143.

¹⁵ B. NADOLSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 1557.

¹⁶ M. NOWODWORSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 143

¹⁷ *Tamże*.

¹⁸ B. NADOLSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 1557.

¹⁹ M. NOWODWORSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 143.

ta była symbolem tajemniczości. To nakazywał także rytuał rzymski: *sit conopaeo decenter opertum*²⁰. Zasłona (*conopaeum*) musiała być wykonana z jedwabiu lub tkana złotem czy srebrem. Akta mediolańskie domagały się ozdób na drzwiczkach, przypominających symbolicznie ukrytego w Eucharystii Zbawiciela ukrzyżowanego i zmartwychwstałego. Drzwiczki te były zawsze zasłonięte. Błogosławieństwo tabernakulum - według ksiąg liturgicznych - było zastrzeżone biskupowi²¹.

2. Tabernakulum w obowiązującym prawodawstwie Kościoła łacińskiego

II Sobór Watykański dowartościował Misterium Paschalne Chrystusa. W liturgii zostało ono wyakcentowane jako źródło i szczyt całej działalności Kościoła. W centrum tej Tajemnicy pozostała Eucharystia²². To z kolei pociągało za sobą praktyczne rozwiązania w kształtowaniu przestrzeni celebrowania tegoż Misterium. Między innymi dotyczyło to również kształtu i umieszczenia w odpowiednim, godnym miejscu tabernakulum w kościele bądź kaplicy²³. Stolica Apostolska na ten temat wydała liczne dokumenty, do których należy zaliczyć między innymi takie jak: Instrukcja *Inter Oecumenici* z 26 IX 1964 r., *Instructio de cultu mysterii eucharistici* z 25 V 1967 r., *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego* z 6 IV 1969 r. oraz z roku 2005, *Komunia święta i kult Tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą* z 21 VI 1973 roku.

Biorąc pod uwagę przestrzeny układ każdej świątyni i zgodne z prawem lokalne zwyczaje, Najświętszy Sakrament należy przechowywać w tabernakulum umieszczonym w odpowiedniej części kościoła. Tabernakulum winno być umieszczone w odznaczającym się, widocznym i stosownie przyozdobionym miejscu, właściwym do modlitwy²⁴.

Najświętszy Sakrament winien być przechowywany tylko w jednym tabernakulum kościoła lub kaplicy. Tabernakulum, w którym przechowuje się Najświętszą Eucharystię, winno być nieusuwalne, wykonane z materiału trwałego, nieprzezroczystego i tak zamknięte, aby całkowicie wykluczyć niebezpieczeństwo profanacji²⁵.

---

²⁰ *Tamże*, 144.

²¹ *Tamże*, 143-144.

²² SOBÓR WATYKAŃSKI II, *Sacrosanctum Concilium*, nr 10.

²³ B. NADOLSKI, "Tabernakulum", *art. cyt.*, 1559.

²⁴ *Kodeks Prawa Kanonicznego* z 1983 roku, kan. 938-940 (dalej skrót KPK 83); *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą*, nr 10; Święta Kongregacja Obrzędów, Instrukcja *Eucharisticum mysterium*, 25 maja 1967, nr 54, AAS 59(1967) 568; Instrukcja *Inter Oecumenici*, 26 września 1964, nr 95, AAS 56(1964) 898; *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 1994, nr 1183.

²⁵ Sobór Watykański II, *Sacrosanctum Concilium*, nr 128; Święta Kongregacja Obrzędów, Instrukcja *Eucharisticum mysterium*, nr 52; Instrukcja *Inter Oecumenici*, nr 95; Instrukcja *Nullo unquam tempore* 28 maja 1938, nr 4, AAS 30(1938) 199-200; KPK 83 kan. 938 p. 3.

Święta Kongregacja Obrzędów w Instrukcji *Eucharisticum mysterium* zaleca, aby - z uwagi na czytelność znaku - na ołtarzu, przy którym celebrowane jest Eucharystie, nie było umieszczone tabernakulum z Najświętszym Sakramentem²⁶.

Zgodnie z decyzją biskupa diecezjalnego, tabernakulum winno się umieścić w prezbiterium, poza ołtarzem, przy którym celebrowane jest Eucharystie, w odpowiednim miejscu. Mógłby to być ołtarz przedsoborowy (dawny), którego nie używa się już do sprawowania Mszy Świętej²⁷. Można je umieścić w kaplicy, organicznie związanej z kościołem, odpowiedniej do prywatnej adoracji i modlitwy²⁸.

Kodeks Prawa Kanonicznego z 1983 roku stanowi, iż ten, kto ma opiekę nad kościołem bądź kaplicą, ma również obowiązek zatroszczyć się o klucz od tabernakulum, by był on przechowywany w bezpiecznym miejscu²⁹. Klucz od tabernakulum, w którym przechowuje się Najświętszy Sakrament, ma być najstaranniej strzeżony.

Znakiem oznaczającym i wyrażającym cześć dla obecności Boga żywego ma być specjalna lampa stale świecąca, podsykana olejem lub woskiem³⁰. Konferencja Episkopatu Polski zezwoliła także na stosowanie światła elektrycznego w wiecznej lampce³¹.

Konferencja Episkopatu Polski poleciła również, aby tabernakulum oznaczyć symbolami eucharystycznymi³².

Według aktualnych przepisów tabernakulum można umieścić w prezbiterium, poza ołtarzem, przy którym celebrowane jest Mszę św., w formie i miejscu bardziej odpowiednim, nie wykluczając dawnego ołtarza, którego nie używa się już do celebracji, bądź w jakiejś kaplicy, organicznie związanej z kościołem, odpowiedniej do prywatnej adoracji i modlitwy wiernych³³.

---

²⁶ Instrukcja *Eucharisticum mysterium*, nr 55.

²⁷ *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego oraz wskazania Episkopatu Polski*, Poznań 2006, nr 315, por. 303.

²⁸ Instrukcja *Eucharisticum mysterium*, nr 53; *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*, nr 9; KPK 83, Kan. 938 p. 2; Jan Paweł II, List *Dominae Cenae*, 24 lutego 1980, nr 3, AAS 72 (1980) 117-119.

²⁹ KPK 83 kan. 938 p. 5.

³⁰ KPK 83, Kan. 940; Instrukcja *Inaestimabile donum*, nr 24-26; Instrukcja *Eucharisticum mysterium*, nr 57, AAS 59(1967), 567; *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą*, Katowice 1985, nr 11.

³¹ *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą*, nr 11; T. PAWLUK, *Prawo Kanoniczne według Kodeksu Jana Pawła II, Lud Boży jego nauczanie i uświęcenie*, t. II, Olsztyn 2002, 356; R. BERGER, *Piccolo Dizionario di Liturgia rito romano e rito ambrosiano*, dz. cyt., 150.

³² *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą*, nr 11.

³³ *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego oraz wskazania Episkopatu Polski*, nr 315.

3. Obrzęd błogosławieństwa nowego tabernakulum

Po II Soborze Watykańskim wszystkie przedmioty służące do sprawowania liturgii (w tym także tabernakulum), znajdujące się we właściwych miejscach kościoła, zostają pobłogosławione wraz z jego poświęceniem lub pobłogosławieniem, zgodnie z obrzędem podanym w Rytuale Rzymskim. W ten sposób wierni winni uświadomić sobie znaczenie i godność danego przedmiotu i zwrócić na niego szczególną uwagę³⁴.

Jeśli tabernakulum zostało oddane do użytku bądź odnowione w innym czasie niż podczas poświęcenia kościoła, to powinno być pobłogosławione w czasie Mszy św. po modlitwie powszechnej, zgodnie z księgami liturgicznymi³⁵.

Zadaniem duszpasterza jest troska o to, aby tabernakulum zostało wykonane zgodnie z zasadami podanymi w księgach liturgicznych³⁶.

Po modlitwie powszechnej celebrans stojąc w pobliżu tabernakulum, które ma pobłogosławić, zachęca uczestników liturgii do modlitwy. Po krótkiej chwili milczenia wypowiada modlitwę poprzedzoną wezwaniem *Módlmy się*. W modlitwie tej prosi dobrego Boga, aby pobłogosławił to tabernakulum, które jest przeznaczone do przechowywania Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, a wierni, którzy będą wielbić obecnego w nim Zbawiciela aby *nieustannie jednoczyli się z tajemnicą Jego odkupienia*³⁷. Następnie celebrans nakłada kadzidło i okadza tabernakulum.

Dalej Mszę świętą celebrować się jak zwykle. Po Komunii wiernych puszkę z Najświętszym Sakramentem pozostawia się na ołtarzu na korporale. Po modlitwie po Komunii – zależnie od okoliczności – można zgodnie z prawem liturgicznym przenieść Najświętszy Sakrament w uroczystej procesji przez kościół do kaplicy lub miejsca, gdzie znajduje się tabernakulum. W tym czasie można wykonywać odpowiednie pieśni lub śpiewać psalmy z antyfoną³⁸. Jeśli ma miejsce procesja do kaplicy Najświętszego Sakramentu, to na czele niesie się krzyż, za nim postępuje duchowieństwo, posługujący ze świecami i kadzidłem oraz biskup niosący Najświętszy Sakrament³⁹.

Tabernakulum przypomina w sposób szczególny obecność Pana, wynikającą z ofiary Eucharystii, jak i bliźnich, których mamy darzyć Chrystusową miłością. Kościół przechowywał zawsze Eucharystię przede wszystkim dla chorych i umierających. Niebieski pokarm był również przedmiotem adoracji wiernych⁴⁰.

---

³⁴ *Obrzędy Błogosławieństw dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*, t. 2, Katowice 1994, nr 877, 919-929s. 43 (odtąd skrót OB); *Pontyfikał Rzymski, Obrzędy poświęcenia kościoła i ołtarza*, wyd. wzorcowe, Katowice 2001, nr 79-85.

³⁵ OB, t. 2, nr 920.

³⁶ *Tamże*, nr 878.

³⁷ OB, t. 2, nr 921.

³⁸ *Tamże*, nr 922; *Ps 34(33)*, 2-3.4-5.6-7.8-9 bądź pieśni: *Wszyscy zobaczą, jak nasz Pan jest dobry* albo *Bądźże pozdrowiona, Hostio żywa*, bądź inną pieśń.

³⁹ *Obrzędy poświęcenia kościoła i ołtarza*, nr 80.

⁴⁰ OB, t. 2, nr 919.

Po dojściu procesji do tabernakulum celebrans umieszcza w nim puszkę z Najświętszym Sakramentem, pozostawiając otwarte drzwiczki, a następnie okadza. Po chwili milczenia zamyka je⁴¹.

Na zakończenie tego obrzędu celebrans wyciąga ręce nad ludem i błogosławi go⁴².

Jeśli nie ma procesji, to po modlitwie po Komunii przewodniczący liturgii umieszcza puszkę z Najświętszym Sakramentem w tabernakulum, którego drzwiczki pozostawia otwarte. Następnie klęcząc okadza Najświętszy Sakrament⁴³. Po krótkiej adoracji celebrans zamyka drzwiczki tabernakulum i błogosławi lud, a następnie prezbiter, bądź - jeśli posługuje diakon - odsyła lud jak zwykle⁴⁴.

Zakończenie

Przechowywanie Komunii św. dla chorych w historii Kościoła miało różnorodne formy. Przechowywano Ją także w różnych miejscach: w domu kapłana, w pomieszczeniach przykościelnych w ruchomych naczyniach, na ołtarzu, w wiszących naczyniach umieszczonych nad ołtarzem, a także w bocznych ścianach⁴⁵.

Tabernakulum pierwotnie było przeznaczone głównie do godnego przechowywania Najświętszej Eucharystii, by poza Mszą świętą można Ją było w każdym czasie zanosić chorym. Kościół od samego początku był świadom wielkiego znaczenia *milczącej adoracji Pana obecnego pod postaciami eucharystycznymi*⁴⁶. Stąd też tabernakulum winno być umieszczone w kościele bądź kaplicy w godnym miejscu i wykonane - co do materiału i kształtu - tak, by podkreślało i ukazywało prawdę o realnej obecności Zbawiciela w Najświętszym Sakramencie⁴⁷. Należy dołożyć wszelkich starań, aby umiejscowienie tabernakulum ułatwiało prywatną adorację. Można to osiągnąć przez przygotowanie odpowiedniej kaplicy, oddzielonej od nawy bocznej. Jest to szczególnie zasadne w miejscach pielgrzymkowych, gdzie przybywają liczni turyści w celu zwiedzania zabytków sztuki kościelnej⁴⁸.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami Kościoła łacińskiego tabernakulum winno być tylko jedno, nieruchome, mocne i nieprzezroczyste. Znakiem obecności Najświętszego Sakramentu winna być specjalna lampka podsycana olejem lub woskiem⁴⁹. Dopuszczalna jest także lampka elektryczna.

---

⁴¹ *Tamże*, nr 924.

⁴² *Tamże*, nr 925-926.

⁴³ *Tamże*, nr 927.

⁴⁴ *Tamże*, nr 929.

⁴⁵ B. NADOLSKI, *Liturgika fundamentalna*, t. I, Poznań 1989, 151.

⁴⁶ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 1379.

⁴⁷ *Tamże*, nr 1379.

⁴⁸ *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą*, nr 9.

⁴⁹ *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego oraz wskazania Episkopatu Polski*, nr 317; *Komunia święta i kult tajemnicy eucharystycznej poza Mszą świętą*, nr 11; *KPK* 83, kan. 940.

Przed oddaniem do użytku liturgicznego winno być ono pobłogosławione zgodnie z przepisami ksiąg liturgicznych - czy to podczas poświęcenia kościoła lub kaplicy, albo w innym czasie podczas Mszy świętej.

DIE AUFBEWAHRUNG DER ALLERHEILIGSTEN EUCHARISTIE

Zusammenfassung

Ein würdiger Platz der Aufbewahrung des allerheiligsten Sakramentes ist das Tabernakel. Das Tabernakel sollte eine spezielle Form haben. Rechtlich vorgesehen, das Tabernakel sollte nur eine sein. Diese sollte auch unbeweglich, stark und durchsichtig sein. Als Zeichen der Gegenwart des Allerheiligsten Sakramentes sollte eine spezielle Lampe installiert werden. Man kann eine Wachslampe, Öllampe oder elektrische Lampe benutzen.

Bevor das Tabernakel benutzt wird, muss früher gesegnet werden. Liturgisch vorgesehen, das Segnung sollte während der Kirchenweihe, der Kappelenweihe oder in der anderen Zeit der Eucharistie stattfinden.

In diesem Artikel werden drei Fragen vorgestellt: die Entstehungsgeschichte des Tabernakels, das Tabernakel im geltenden Recht der Katholischen Kirche sowie die Bedeutung der Segensordnung des neuen Tabernakels.